

Roa in Londen.

[K] **DE WEG VAN ALLE VLEES.
GRAFFITIKUNSTENAAR ROA**

Zoom in – nee, nog verder – en je ziet een grondlaag van witte latexverf, aangebracht met een roller, aangekleed met korte zwarte streepjes uit een spuitbus. Dubbel monochroom op een kapotte bakstenen muur, dood hout of schraal beton.

Zoom helemaal uit, en je staat oog in oog met een dier. Het blijft roerloos zitten, maar als je er maar lang genoeg naar kijkt, zou je zweren dat er kleine sidderingen door het massieve lijf gaan, of dat het in een onbewaakt moment vlug ademhaalt. Je stelt je voor dat het, zodra jij je omdraait, een zucht van verlichting slaakt en zich ontspant, alsof het die roerloze pose voor jou alleen aanhield.

Fors uit de kluiten gewassen, anatomisch akelig correcte afbeeldingen van dieren in stijlvol zwart-wit: ziedaar het handelsmerk van ROA, de enige Belgische *street artist* die in 2011 werd opgenomen in *Art in the Streets*, de prestigieuze overzichtstentoonstelling van curator Jeffrey Deitch in het Museum of Contemporary Art in Los Angeles. Een met goud omrande artistieke geloofsbrief, want zijn werk stond er zij aan zij met dat van pioniers als Keith Haring, Shepard Fairey en Banksy. Geen andere Belgische kunstenaar werkte de afgelopen

jaren vaker in het buitenland dan ROA, zij het slechts sporadisch in de beschutte cocon van een galerie. Zijn natuurlijke biotoop is de straat: daar zet hij, gewapend met verfroller, spraycan en – als het budget van zijn buitenlandse opdrachtgever het toelaat – een hoogtewerker, tekeningen op metershoge muren.

Hij leerde zijn stiel eveneens op straat, als jonge graffiteur in het nachtelijke Gent van de late jaren tachtig. Van zijn allervroegste werk, dat burgermannetjes en stadsambtenaren destijds ongetwijfeld klasseerden onder de noemer “vandalisme”, zijn nauwelijks sporen overgebleven: graffiti bestaat alleen in het hier-en-nu, wat vandaag wordt geschapen kan morgen alweer verwijderd zijn door een schoonmaakploeg, of overgeschilderd door een concurrent zonder scrupules. Later fungeerde een half ingestorte, door de natuur overwoekerde fabriek in het Gentse als zijn atelier: terwijl hij zich laafde aan de bijna gewijde stilte, alleen doorbroken door het gesis van verfspuitbussen en het getjilp van mussen, verfijnde hij zijn stijl door de muren te versieren met allerlei rennende, kruipende, zwemmende en vliegende creaturen. Maar de straat blijft zijn favoriete canvas, omdat zijn werk daar deel gaat uitmaken van de levens van de buurtbewoners, en

Roa in Stavanger.

de aandacht trekt van toevallige voorbijgangers. “Eerst zijn ze erdoor verrast, gechoqueerd of gecharmeerd, maar stilaan bouwen ze er een relatie mee op”, zo vertelt hij erover.

ROA kiest zijn onderwerp niet lukraak: hij doet research naar de inheemse soorten van het land waarnaar hij afreist, al weet hij op voorhand nooit precies wat hij gaat schilderen – het hangt af van de locatie, de buurtbewoners, ingevingen van het moment. Een leguaan in Puerto Rico. Een miereneater in Jamaica. Olifanten en neushoorns in Johannesburg. Zeehonden in San Francisco. Eksters, bevers en konijnen in het stervende Antwerpse polderdorp Doel. Een strak in het vel zittend, arrogant uit de ogen kijkend bokje in het Waalse Tourinnes-la-Grosse. Elders: ratten, everzwijnen, stieren, kevers. Soms zit er alleen rottend vlees aan hun botten, soms helemaal géén, en vormt dat beest van drie bij acht meter een statige ode aan de vergankelijkheid. “De weg van alle vlees”: het zou een mooie *tagline* bij zijn gestaag groeiende oeuvre kunnen zijn.

Soms verhit zijn werk de plaatselijke gemoederen: een ambtenaar in het Londense Hackney wilde het konijn dat ROA op de zijgevel van een café had geplant laten verwijderen (verf is tenslotte verf), maar een petitie van buurtbewoners stak daar een stokje voor; en in het Amerikaanse

Rochester ontwaarden enkele zieke geesten in de aaibare pose van twee slapende beren een pornografisch standje, met felle discussies tot gevolg. En af en toe levert hij statements in verf: het Noorse Stavanger, thuishaven van het jaarlijkse Nuart Festival, kreeg in 2013 een in mootjes gehakte walvis voorgeschoteld – een artistieke harpoen door het hart van het gastland, dat in datzelfde jaar overigens een recordaantal walvissen ving. Begin november 2014 schilderde hij in Rome een drie verdiepingen hoge berenwelp die een verdoovingspijlje in de hand houdt: een verwijzing naar de dood van de wilde bruine beer Daniza, die was omgebracht nadat ze een champignonplukker had aangevallen (ze had gewoon haar welpen willen beschermen).

“Ik maak de wereld niet beter, ik maak ze hoogstens een beetje interessanter”, zo verklaarde ROA ooit: “Het is leuk als mensen mijn werk serieus nemen, omdat ik het zelf ook bloedserieus neem, maar anderzijds is het ook máár verf op een muur.” Maar dan wel verf die – voor wie volledig uitzoomt – amuseert, doet nadenken, en zelfs ontroert.

KRISTOFF TILKIN

www.roaweb.tumblr.com